

vườn ổi tít

CHỮ BÉ
TÍ HON

NXB MỸ THUẬT

Chú bé Tí hon

Ngày xưa ngày xưa, có một cặp vợ chồng người thợ rừng, sinh ra được bảy người con, toàn là trai. Gia đình họ rất nghèo và cả bảy người con đã gây cho họ nhiều rắc rối, vì không một ai trong số đó có thể tự kiếm sống. Người con út, lúc vừa sinh ra chỉ to hơn ngón tay cái, nên được gọi là Chú bé Tí hon. Chú bé đáng thương này là người hay bị bắt nạt trong ngôi nhà. Tuy nhiên chú lại là đứa trẻ tinh tế và chín chắn nhất trong bảy cậu con trai, vì chú nói ít nhưng nghe nhiều.

Rồi một năm rất đáng buồn xảy ra, nạn đói lớn tới mức những người nghèo phải toan tính bỏ rơi cả con cái mình. Sau khi cho các con ngủ, người thợ rừng, trái tim đau đớn, nói với vợ:

- Chúng ta không thể nuôi các con được nữa và tôi không đành lòng nhìn chúng chết đói. Ngày mai, chúng ta sẽ vào rừng và trong khi chúng chơi đùa, chúng ta sẽ bỏ trốn không để chúng nhìn thấy.

Nhưng với một người mẹ, thì toan tính của người chồng là điều không thể chấp nhận. Tuy nhiên hình dung ra nỗi đau đớn khi thấy các con mình chết đói, người vợ đành chấp nhận và vừa đi nằm vừa tức tưởi khóc.

Chú bé Tí hon bất ngờ nghe được cuộc trò chuyện của bố mẹ, không ngủ chút nào suốt đêm đó, nghĩ tới việc chú phải làm. Chú trở dậy trước lúc mặt trời mọc ra bờ suối nhặt những hòn sỏi trắng nhỏ, bỏ đầy vào các túi áo quần và lặng lẽ trở về nhà, không gây ra tiếng động nào.

Trong buổi sáng hôm đó, cả gia đình cùng đi vào rừng. Người thợ rừng bắt đầu đốn cây, còn lũ trẻ đi nhặt cành lá. Nhìn lũ con của mình bận rộn làm việc, hai bố mẹ bỏ đi xa dần rồi chạy trốn theo con đường mòn nhỏ. Khi lũ trẻ phát hiện ra là chỉ còn mình chúng ở trong rừng, chúng bắt đầu kêu gào và khóc lóc.

Chú bé Tí hon cười tươi vì vừa bước đi chú vừa lượm trên dọc đường những viên sỏi nhỏ màu trắng tinh mà chú đã thả xuống lúc vào rừng. Chú nói cho các anh yên tâm:

- Đừng có lo gì hết, em sẽ đưa các anh về tận nhà.

Lúc đó sáu người anh đi theo chú và nhờ có những viên sỏi nhỏ, chúng dễ dàng tìm lại được ngôi nhà của mình.

Trước hết, chúng không dám vào nhà, mà tất cả bảy anh em áp tai vào cửa để nghe xem bố mẹ chúng nói gì.

Đúng lúc vợ chồng người thợ rừng về nhà, ông trưởng làng đã cho người đem đến trả họ mười ê-cu mà ông ta đã nợ họ từ lâu. Trước món tiền quá sức mong đợi này, người thợ rừng đã bảo ngay người vợ ra cửa hàng thịt và vì đã từ lâu bà ta không được miếng thịt nào, nên bà ta đã mua một lượng thịt nhiều gấp ba lần mức cần thiết.

- Trời ơi! Các con đáng thương của mẹ ơi, bây giờ các con của mẹ đang ở đâu? - Vợ người thợ rừng ca thán, trong lúc bà ta nấu ăn và mùi thơm cám dỗ tỏa khắp ngôi nhà. Nghe được những lời ca thán này, cả bảy đứa trẻ lúc đó, đang đứng ngay cửa, đã đồng loạt kêu toáng:

- Đây, chúng con, tất cả chúng con đây!

Bà ta nhanh chóng ra mở cửa cho các con và vừa ôm chầm lấy chúng vừa nói:

- Các con thân yêu của mẹ, thật hạnh phúc biết bao khi gặp lại các con! Vào nhà nhanh lên! Có lẽ các con đói lắm rồi; còn con, Pierrot lại đây để mẹ lau rửa cho nào!

Cả nhà ngồi vào bàn và họ ăn rất ngon miệng. Các cậu con trai kể lại nỗi sợ hãi của mình khi còn ở trong rừng và chúng đã lại tìm thấy đường về nhà như thế nào. Bố mẹ chúng thật vô cùng sung sướng khi gặp lại những đứa con của mình và niềm vui này sẽ kết thúc khi mười đồng ê-cu được tiêu hết.

Khi tiền bạc đã hết, gia đình họ lại rơi vào nỗi u buồn ban đầu và họ đã lại quyết định đem chúng bỏ vào trong rừng một lần nữa. Chú bé Tí hon lại nghe thấy họ bàn bạc. Nhưng khi trở dậy lúc sáng sớm để đi nhặt những viên sỏi nhỏ, thì chú đã thấy cửa nhà đã bị khóa hai lần.

Khi đi vào rừng, vợ người thợ rừng cho mỗi đứa con một miếng bánh mỳ để ăn sáng. Chú bé Tí hon liền nghĩ sẽ dùng miếng bánh này thay cho những viên sỏi nên đã vặt thành những viên nhỏ rải trên đường đi qua.

Người cha và người mẹ đã dẫn chúng tới nơi rừng cây rậm rạp nhất, tối tăm nhất. Tất cả đều dừng lại và cha mẹ nhìn các con mãi mê chơi đùa và bỏ chúng lại đó. Chú bé Tí hon không hề lo lắng chút nào, vì chú tin là sẽ dễ dàng tìm được đường về nhờ vào những viên bánh mà chú đã rải trên đường khi đi vào rừng. Nhưng chú đã rất bất ngờ khi chú chỉ có thể tìm lại được một viên bánh duy nhất vì lũ chim đã ăn hết những viên kia rồi.

Lần này thì những đứa trẻ rất buồn vì càng đi chúng càng cách xa nhà và đi càng sâu vào trong rừng. Khi màn đêm ập xuống, gió to nổi lên làm chúng cực kỳ sợ hãi. Chúng nghĩ là đã nghe thấy xung quanh toàn là tiếng hú của lũ sói đang tiến lại để ăn thịt chúng. Chúng hầu như không dám nói, thậm chí chẳng dám động đậy nữa. Đột nhiên một cơn mưa to làm chúng ướt lướt thướt và rét thấu xương; mỗi bước đi chúng lại trượt ngã trong bùn lầy, rồi lại phải đứng lên, người ngòm dính đầy bùn đất. Lúc đó, Chú bé Tí hon liền trèo lên một cây cao và thấy một ánh lửa ở mãi xa.

Theo ánh lửa đó, đi tới, cuối cùng chúng tới trước một ngôi nhà. Chúng gõ cửa và một người đàn bà đứng tuổi mở cửa cho chúng. Khi nghe Chú bé Tí hon kể cho nghe là chúng bị lạc trong rừng thì người đàn bà thấy tất cả lũ trẻ đều xinh đẹp cả, bà ta đã bật khóc:

- Thật bất hạnh, các cậu bé đáng thương của ta! Các cậu có biết ngôi nhà này là của một con quỷ chuyên ăn thịt trẻ con không?

- Ôi! Thưa bà. - Chú bé Tí hon trả lời vừa run bắn lên giống như các anh mình - Chúng cháu có thể làm gì đây? Đêm nay, sói rừng xé chúng cháu ra mất, nếu bà không cho chúng cháu trú tạm trong nhà bà.

Vợ của quý nghĩ có thể giấu lữ trẻ cho tới sáng hôm sau. Bởi vậy vợ quý để chúng vào trong nhà và dẫn chúng vào sưởi ấm bên cạnh bếp lửa đang nung nguyên cả một con cừu làm bữa tối cho gã chồng mình.

Khi chúng vừa khô ráo, ấm áp thì chúng nghe thấy ba hay bốn tiếng đập rất mạnh vào cửa: Ấy là quý trở về nhà. Tức thì người vợ ấn tất cả lữ chúng xuống gầm giường và mở cửa. Ngay lập tức, quý đòi ăn tối và uống rượu vang, Đột nhiên, quý quay sang trái hít mạnh rồi quay sang phải hít mạnh, gã đánh hơi vừa nói là ngửi thấy mùi thịt tươi trong nhà.

- Đó có lẽ là con bò mà tôi vừa giết thịt để làm bữa ngày mai cho ông ấy mà, - Vợ gã trả lời.

- Tôi nói với bà là tôi ngửi thấy mùi thịt tươi. - Quý nói lại, vừa nhìn xéo về phía người vợ - Có thứ gì đó mờ ám ở đây!

Vừa nói, gã vừa đứng dậy, ra khỏi bàn và đi thẳng tới chiếc giường. Gã lôi từng đứa một ra khỏi gầm giường. Những đứa trẻ đáng thương cầu xin gã tha. Nhưng quý vợ ngay con dao phay. Gã tóm ngay một đứa, lúc này vợ quý nói với quý:

- Sao ông lại bận tâm tới thứ đó ngay tối nay nhỉ? Đến sáng mai, ông còn nhiều thời gian cơ mà.

- Ồ, bà nói đúng đấy. - Quý nói - Cho ăn rồi lừa chúng đi ngủ đi!

Bảy anh em không thể ăn nổi tí gì, chính là vì hoảng sợ. Còn quý, lại ngồi vào bàn, lòng tràn đầy sung sướng vì nghĩ tới bữa thịt tươi sẽ hưởng vào ngày mai. Thậm chí gã còn uống rượu nhiều hơn mọi khi, chính vì thế gã thấy hơi đau đầu và buộc phải đi nằm ngay.

Quý có bảy cô con gái cùng tuổi với bảy chàng trai. Bảy cô gái đều có đôi mắt thỏ màu xám và tròn xoe, mũi khoằm, những chiếc răng dài và rất nhọn nhưng cách xa nhau. Tất cả chúng đều ngủ chung trên một chiếc giường lớn, mỗi đứa đều đội một chiếc mũ miện bằng vàng. Trong phòng của chúng còn có một chiếc giường nữa cùng cỡ. Vợ quý cho bảy cậu bé lên đây ngủ, rồi đến nằm ngay cạnh gã chồng. Chú bé Tí hon đã để ý thấy lũ con gái quý đều đội mũ miện vàng trên đầu, nửa đêm chú liền trở dậy đổi mũ rất nhẹ nhàng. Chú lấy mũ bonnet của các anh chú đội cho lũ con gái quý, đồng thời lấy mũ miện bằng vàng của chúng đội cho các anh mình nhằm làm cho quý tưởng anh em chú là lũ con gái gã và lũ con gái gã là lũ trẻ trai mà gã muốn bóp cho chết.

Vào nửa đêm, gã quý thức dậy, tiếc rẻ là đã hoãn tới sáng hôm sau việc mà hắn có thể thực hiện ngay tối hôm qua. Bởi vậy gã lập tức ra khỏi giường vớ ngay con dao phay:

- Nào, ta xem lũ ranh con ngu ngốc này thế nào! - Gã nghĩ.

Gã dò dẫm lên phòng ngủ của lũ con gái gã và tiến tới chiếc giường mà lũ con trai, tất cả còn đang lăn lóc ngủ trừ Chú bé Tí hon.

Gã quý muốn tóm lấy một thằng đội mũ bonnet nhưng nhận ra là đứa bé đội mũ miện trên đầu, gã nghĩ:

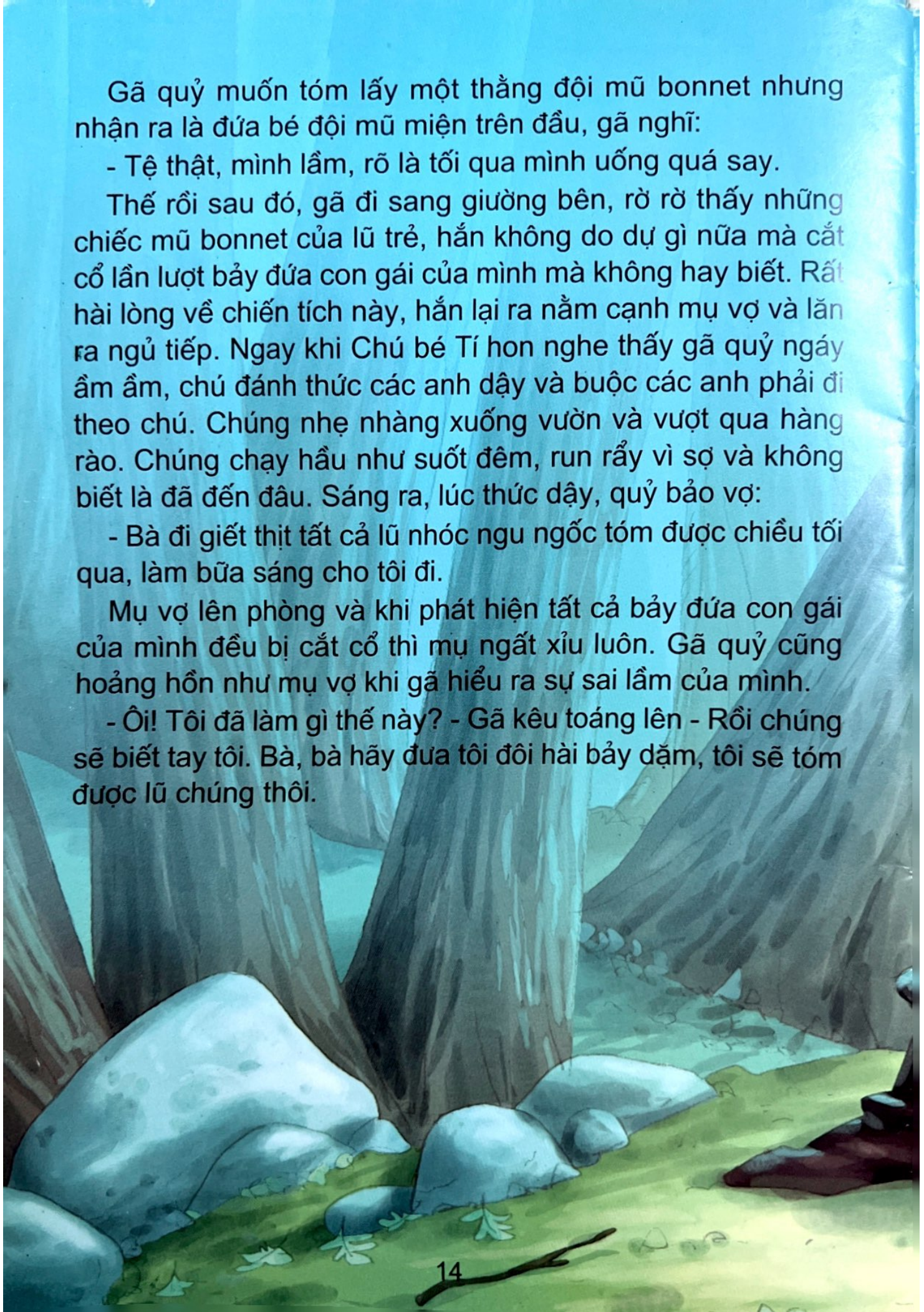
- Tệ thật, mình lầm, rõ là tối qua mình uống quá say.

Thế rồi sau đó, gã đi sang giường bên, rờ rờ thấy những chiếc mũ bonnet của lũ trẻ, hắn không do dự gì nữa mà cắt cổ lần lượt bảy đứa con gái của mình mà không hay biết. Rất hài lòng về chiến tích này, hắn lại ra nằm cạnh vợ và lăn ra ngủ tiếp. Ngay khi Chú bé Tí hon nghe thấy gã quý ngáy ầm ầm, chú đánh thức các anh dậy và buộc các anh phải đi theo chú. Chúng nhẹ nhàng xuống vườn và vượt qua hàng rào. Chúng chạy hầu như suốt đêm, run rẩy vì sợ và không biết là đã đến đâu. Sáng ra, lúc thức dậy, quý bảo vợ:

- Bà đi giết thịt tất cả lũ nhóc ngu ngốc tóm được chiều tối qua, làm bữa sáng cho tôi đi.

Mụ vợ lên phòng và khi phát hiện tất cả bảy đứa con gái của mình đều bị cắt cổ thì mụ ngất xỉu luôn. Gã quý cũng hoảng hồn như mụ vợ khi gã hiểu ra sự sai lầm của mình.

- Ôi! Tôi đã làm gì thế này? - Gã kêu toáng lên - Rồi chúng sẽ biết tay tôi. Bà, bà hãy đưa tôi đôi hài bảy dặm, tôi sẽ tóm được lũ chúng thôi.

Rồi gã đi ngay. Sau khi đã đi khá xa về các phía, gã trở về ngay con đường lũ trẻ khốn khổ đi theo, nơi bảy đứa trẻ đang ẩn nấp chỉ cách ngôi nhà của bố mẹ chúng khoảng một trăm bước. Đột nhiên chúng nhận ra quý bước từ ngọn núi này qua ngọn núi khác, rồi bước qua những dòng sông cũng dễ dàng như khi gã đi qua con suối nhỏ nhất. Chú bé Tí hon thấy một tảng đá có hốc rất gần nơi chúng đang đứng. Chú liền cho sáu anh mình nấp vào đó và cũng tự mình chạy ào vào đó, vừa chăm chú quan sát hành động của quý. Một mỗi vì đi vội trên một quãng đường xa, gã quý muốn nghỉ và gã ngồi xuống cách nơi lũ trẻ đang ẩn nấp không xa. Một mỗi, gã nhanh chóng ngủ thiếp đi và ngày âm ỉm.

Chú bé Tí hon nói với các anh là hãy lợi dụng gã quỷ đang ngủ để đi về nhà bố mẹ mình. Nán lại tại chỗ nấp, chú lại gài con quỷ, nhẹ nhàng tháo đôi hài của gã ra và lập tức xỏ hai chân vào. Đôi hài lại rất dài và rất rộng, nhưng vì là hài thần nên đôi hài có thể to lên và bé đi theo kích thước của người sử dụng. Sau khi xỏ chân vào đôi hài, chú đi thẳng về nhà quỷ và thấy mẹ vợ đang ngồi khóc.

- Chồng bà đang gặp nguy hiểm lớn vì ông ấy bị một toán cướp bắt sống và chúng sẽ giết chết ông ấy nếu không đưa cho tôi tất cả vàng bạc của ông ấy. - Chú nói.

Để cứu chồng mình, người vợ đem tất cả của cải ra đưa cho chú. Chú bé Tí hon mang tất cả số của cải giàu có này trở về nơi ở của bố mẹ mình. Nơi đó chú được mọi người đón đợi vô cùng vui vẻ.

